

Dỗ Giác Người Yêu

Em ngủ đi em, trời đã tối, ngày dài, năm tháng cũng dài theo...Như con sông nhỏ, dài vô tận, như biển, trời ơi sóng cứ nhiều...

Anh nói biển sông, anh dỗ đó! Em hiền em hãy ngủ cho ngoan...Hãy như bé bỏng thời thơ ấu, ai nói gì ta cũng cứ tin!

“Nước bốn ngàn năm không người nhớ, dân bao nhiêu triệu cứ còn ngu!”. Tản Đà đã nói như đinh đóng, ai nói thêm chi cũng tăng lờ...

Định mệnh bắt đầu từ Xích Quỷ, dân thì Con Đỏ với Con Đen! Văn Lang vẫn vẹn...người Giao Chỉ...rồi tới An Nam, tới Việt Nam...

Em ngủ đi em, anh lãng xẹt, ru em buồn nhỏ giọng Nam Ai! Nếu câu vọng cổ nhiều tha thiết, ta có non sông: tiếng Thở Dài!

*

Em ngủ đi em! Em nhược tiểu! Đại Cồ Việt chỉ một thời nông! Biển Nam của-nước-Nam thành Chết...lốp lốp người đi vượt biển Đông!

Lốp lốp người đi, hàng nối hàng...Những con thuyền chở lũ thuyền nhân; Mỹ Tây hỏi chớ mi-đâu-tới, dạ-bầm-thưa rằng: Tui Việt Nam!

Anh khóc với em rồi nhắm mắt, mình vào giấc ngủ nhé, Thiên Thu! Quê Hương mãi mãi bờ tre trúc, kiếm gốc sồi ta dỗ giấc mơ...

Trần Trung Tá